

Sygn. akt II Ca 153/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Piotrowska
Sędziowie:	SO Sabina Ziser (sprawozdawca) SO Jolanta Pratkowiecka
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2013 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa I. S. i J. S.

przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. w K.

o nakazanie

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 14 grudnia 2012 roku

sygn. akt VII C 807/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 153/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 grudnia 2012r. Sąd Rejonowy w Legnicy nakazał stronie pozwanej (...) S.A. w K. aby usunęła na własny koszt z nieruchomości powodów I. S. i J. S., stanowiącej działkę gruntu nr (...), położonej w K., dla której Sąd Rejonowy w Legnicy prowadzi księgę wieczystą kw nr (...), słup oświetleniowy oznaczony numerem III/5, w terminie 6 miesięcy od daty uprawomocnienia się wyroku. Dalej idące powództwo Sąd oddalił oraz zasądził od strony pozwanej na rzecz powodów uprawnionych solidarnie kwotę 817 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska Sąd pierwszej instancji wskazał, że działka gruntu 790/2 na której posadowiony został słup oświetleniowy nr III/5 stanowi własność powodów a słup ten wchodzi w skład napowietrznej linii niskiego napięcia – linii oświetlenia drogowego. Linia ta została wybudowana około 1980r. zaś sporny słup został posadowiony na nieruchomości powodów w 1985r., bez zgody ówczesnych właścicieli tej nieruchomości. Okoliczność ta wynikała z zeznań świadka M. P., który obecny był przy podejmowaniu decyzji o budowie spornego słupa i jego lokalizacji. Strona pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu wskazującego na posiadanie przez siebie, czy też swojego poprzednika prawnego, zgody na posadowienie tej linii i słupa. Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, że pozostała część linii i inne słupy zlokalizowane są w pasie chodnika ul. (...) w K., która to działka stanowi własność Powiatu (...), a jedynie sporny słup został posadowiony na nieruchomości prywatnej. Usytuowanie tego słupa utrudnia powodom korzystanie z gospodarstwa rolnego, w tym poszerzenie wjazdu i zamontowanie bramy wjazdowej otwieranej do wewnątrz nieruchomości, której to okoliczności strona pozwana nie kwestionowała.

W oparciu o materiał dowodowy Sąd Rejonowy uznał, że istnieje techniczna możliwość usunięcia słupa czego strona pozwana nie kwestionowała a koszt tego zadania nie jest nadmierny, bo wynosi około 7.000 zł. Ponadto Powiat L. wyraził zgodę na usytuowanie kolejnego słupa w pasie drogowym. Prace te będą uzasadniały wyłączenie prądu jedynie na jeden dzień, co nie spowoduje naruszenia interesu publicznego. Koszt usunięcia słupa winien zostać poniesiony przez stronę pozwaną, która wybudowała słup bez zgody właścicieli nieruchomości a ponadto od wielu lat pozwana korzystając z nieruchomości powodów nie ponosiła z tego tytułu żadnego wynagrodzenia. Sąd nie uwzględnił zarzutu zasiedzenia zgłoszonego przez stronę pozwaną uznając, że nie upłynął termin zasiedzenia albowiem pozwana była posiadaczem służebności w złej wierze z uwagi na brak zgody powodów i ich poprzedników prawnych na posadowienie słupa. Skoro słup został posadowiony w 1985r. nie upłynął jeszcze 30-letni termin zasiedzenia.

Z rozstrzygnięciem powyższym nie zgodziła się strona pozwana wnosząc apelację, w której zarzuciła:

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału poprzez przyjęcie, że sieć oświetlenia drogowego została wybudowana we wsi K. około 1980r. gdy w rzeczywistości powstała znacznie wcześniej a na początku lat 80-tych XX wieku nastąpiła tylko jej modernizacja,

- naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 172 par. 1 kc w zw. z art. 292 kc oraz art. 7 kc poprzez przyjęcie, że poprzednik prawny strony pozwanej był posiadaczem służebności w złej wierze oraz w sprawie nie zachodzą przesłanki zasiedzenia przez stronę pozwaną służebności gruntowej, odpowiadającej służebności przesyłu.

Wskazując, na powyższe zarzuty skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje. Jako żądanie ewentualne wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest nieuzasadniona.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji są prawidłowe, nie obarczone żadnym błędem a to powoduje, że Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne. Sąd odwoławczy dzieląc w całości rozważania zawarte w pisemnym uzasadnieniu wyroku podnosi, że zarzuty podniesione w apelacji są całkowicie chybione i nieprzekonujące.

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska strony pozwanej, że doszło do zasiedzenia przez pozwaną służebności gruntowej związanej z korzystaniem przez stronę pozwaną z urządzeń przesyłowych (słupa) znajdujących się na nieruchomości powoda. W odpowiedzi na pozew strona pozwana zgłosiła taki zarzut jednakże w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że strona pozwana nie udowodniła by nabyła przez zasiedzenie służebność gruntową albowiem nie przedstawiła na tę okoliczność żadnego dowodu. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że fakt zasiedzenia został zgłoszony przez stronę pozwaną w drodze zarzutu w sprawie o roszczenie negatoryjne. Jak zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 maja 2004r., III CK 496/02, zarzut

zasiedzenia musi być wyraźnie sprecyzowany, tak jak czyniłby to pozwany - gdyby jako wnioskodawca - wytoczył odrębną sprawę o stwierdzenia nabycia służebności przez zasiedzenie. W ocenie Sądu Okręgowego zarzut zgłoszony w odpowiedzi na pozew tych wymogów nie spełnia albowiem pozwana nie tylko nie wskazała kiedy rozpoczął się bieg terminu zasiedzenia i z jakim dniem nabyła służebność przez zasiedzenie, ale nawet nie posiadała informacji kiedy przedmiotowy słupek został posadowiony na nieruchomości powodów. W szczególności, że faktem notoryjnie znanym jest to, że strona pozwana w okresie, którego ewentualne zasiedzenie dotyczyło była przedsiębiorstwem państwowym, które nie mogło nabywać na swoją rzecz praw gdyż jedynym podmiotem, któremu mogła przysługiwać własność państwowa był Skarb Państwa (art. 128 kc) a przepis ten uchylony został z dopiero z dniem 31.01.1989r. Jeśli chodzi o kwestie dobrej wiary to słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że strona pozwana była posiadaczem w złej wierze. W wyroku z dnia 03.04.2009r., II CSK 400/08 Sąd Najwyższy wskazał, że „fakty stanowiące postawę domniemań faktycznych podlegają ogólnym regułom dowodowym i dopiero obiektywna, udowodniona pewność ich istnienia może stanowić podstawę dla dalszego wnioskowania. Przedsiębiorstwo energetyczne, które nie legitymuje się uprawnieniem do ingerowania w sferę cudzej własności nieruchomości dla bieżącego utrzymania urządzeń przemysłowych korzysta z tej nieruchomości w złej wierze”. Legitymacja do korzystania z nieruchomości w granicach jakie przysługują posiadaczowi służebności może wynikać z decyzji administracyjnych lub umowy cywilnoprawnej. Strona pozwana nie posiada żadnych pozwoleń na budowę ani innej dokumentacji pozwalającej na ustalenie kiedy ta sieć została wybudowana i czy była decyzja czy też umowa uprawniająca do zajęcia gruntu na posadowienie przedmiotowego słupa dlatego też mając na uwadze zebrane w sprawie dowody trudno uznać, że pozwany był w dobrej wierze. Było to zatem posiadanie w złej wierze gdyż pozwana miała pełną świadomość tego, że nie dysponuje żadnym tytułem prawnym pozwalającym na trwałe korzystanie z nieruchomości powodów. Reasumując Sąd Okręgowy podziela w całości ocenę prawną tego zarzutu przedstawioną przez Sąd Rejonowy uznając ją za prawidłową.

Niezrozumiały zdaniem Sądu odwoławczego był zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu Rejonowego z treścią zebranego w sprawie materiału poprzez przyjęcie, że sieć oświetlenia drogowego została wybudowana we wsi K. około 1980r. gdy w rzeczywistości powstała znacznie wcześniej a na początku lat 80-tych XX wieku nastąpiła tylko jej modernizacja. Strona podniosła ten zarzut w sytuacji gdy nie przedstawiła żadnych dowodów pozwalających na skuteczne zakwestionowanie ustaleń Sądu pierwszej instancji. Sama nawet nie wie kiedy miało miejsce wybudowanie sieci oświetlenia ulicznego w K. i kiedy posadowiony został słupek na nieruchomości powodów. Świadczą o tym dobitnie słowa użyte w apelacji, że sieć oświetleniowa „istniała od dawna”. W tej sytuacji podnoszenie takiego zarzutu uznać należy za niezrozumiałe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. art. 98 par. 1 kpc w zw. z par. 12 ust 1 pkt. 1 w zw. z par 6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.